

Feest van het Koninkrijk 6: “Want van u is het Koninkrijk....”.

Orde van dienst:

Welkom

Inleiding op het thema: lofverheffing.

Psalmproject 67 Zegen ons.

Votum en zegen. (spreek ik uit)

Opwekking 753 Symfonie

Gebed

Kinderen: Dichterbij God.

GK 181: 1, 2, 3 Hoor, onze Vader, hoor ons aan.

Lezen: Mattheus 13: 24-33

Zingen: Psalm 86: 13

Zondag 52 vr/antw. 128, 129

Preek

GK 185 Heer, wij loven en aanbidden u.

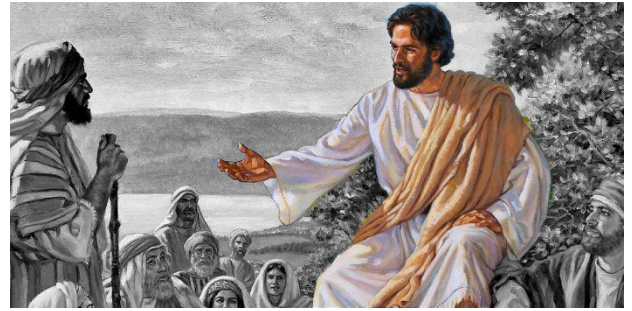
Geloofsbelijdenis + GK 181: 8

Gebed – Onze Vader - Opwekking 436.

Collecte: Sela Met een hart en stem

Sela: Laat ons samen een zijn.

Zegen



Voor de dienst:

Het ‘Onze Vader’ eindigt met een lofverheffing: **“Want van u is het Koninkrijk en de kracht, tot in eeuwigheid”**.

Die bede komt vlak na de bede om verlossing. Verlossing van de Boze en zijn verleidingen.

Dat Koninkrijk is niet van de Boze.

Hoe graag hij ook wil. En ook al lijkt het soms zo, als je het kwaad in de wereld ziet.

Maar Jezus leert keer op keer: Het Koninkrijk en de macht is van God.

Hij zit op de troon. Het licht overwint. Dát is de toekomst.

Het ‘Onze Vader’ loopt uit op een loflied voor de levende God.

En dat is in feite ook het hart van onze erediensten.

Onze kerkdiensten zijn erediensten. Tot eer van God. Het gaat om hem als we samenkomen.

Ik weet niet hoe u hier in de kerk zit. Wat u verwacht.

Een leuke dienst met veel muziek? Snelle dominee of juist heel gewoon?

Besef: onze kerkdiensten zijn erediensten. Om God groot te maken.

Laten we daarom stil zijn voor hem en ons hart op hem richten.

Kinderen: Dichterbij God.

Voor Schriftlezing: Jezus vertelde veel gelijkenissen over het Koninkrijk van God.

Over een heer, die naar het buitenland gaat, over een parel, een akker, een zaaier, een mosterdzaadje. Over meisjes met hun olielampjes. Over schapen en bokken.

Gelijkenissen. Verhalen.

Daarmee wil Jezus ons iets leren over het Koninkrijk dat komt.

En vooral: wat kun je daar nu al van zien?

Want als Jezus koning is, dan moet je daar toch op zijn minst sporen van kunnen ontdekken in onze wereld en in je eigen leven!

Preek:

Wat is beter: modern zijn of ouderwets? Progressief of behoudend?

Wat denkt u?

Veel mensen gaan voor 'modern'. Je moet in deze tijd leven en niet in vroeger.

Veel mensen vinden daarom het christelijk geloof ook ouderwets. Uit de tijd.

Ik weet nog goed dat ik een gesprek met een jongen had over het geloof. We lazen wat uit de Bijbel.

Toe zei hij het ook zo: "Dit gaat allemaal over vroeger".

In onze tijd van wetenschap en Internet kun je niet meer in een God geloven die in de hemel woont".

Dat is ouderwets.

Kunnen kinderen ook tegen hun ouders zeggen: "U bent zo ouderwets! U luistert nog naar The Beatles of naar ABBA!". Herkent u dat?

Maar, ja, The Beatles waren ook een keer heel modern.

En over een paar jaar is de muziek van vandaag weer ouderwets.

Wat is nu beter: modern of ouderwets?

Wat denken jullie?

Ik denk dan: heel veel dingen van vroeger zijn nog steeds goed.

We wonen nog steeds in huizen. Eten brood. Houden van vriendschap. Krijgen nog altijd op dezelfde manier kinderen... Ook wel prettig.

Tegelijk ben ik heel blij met onze moderne ziekenhuizen. Met wat je allemaal kunt lezen en zien op het Internet. En wat is mailen en appen niet vreselijk handig.

Maar, ja, niet alle moderne dingen zijn daarom goed.

Met onze moderne wapens kunnen we hele steden in één keer van de kaart vegen. Al die pillen en drugs: ook niet altijd zo'n vooruitgang. En op het Internet is ook vreselijk veel slechts te zien.

Modern óf ouderwets, vandaag of vroeger: daar kun je niet tussen kiezen.

Het is dus een dom verwijt als je tegen je ouders zegt: "Jullie zijn zo ouderwets!".

De Bijbel is allebei.

Het gaat vaak over voeger. Soms zelfs over duizenden jaren geleden. Over Adam en Eva en Abraham. Over Jezus. Ook al bijna 2000 jaar terug.

Maar tegelijk gaat het over de toekomst. Over een nieuwe aarde. Over opstanding. Over Gods Koninkrijk dat komt.

Christenen zijn daarom heel progressief. Heel hoopvol. Kijken vol verlangen vooruit.

En ze zeggen nu al: "Want van u is het Koninkrijk, en de kracht en de heerlijkheid".

Dit is ook wat Jezus voortdurend zegt. Telkens weer heeft het over zijn Koninkrijk. Over een nieuwe wereld vol vrede. Vol leven. Vol licht.

Het boek Openbaring is er vol van: er komt een nieuwe wereld!

In Openbaring ziet Johannes het nieuwe Jeruzalem afdalen. Getooid als een bruid.

En dan staat er dit: "Ik hoorde een luide stem vanaf de troon, die uitriep: 'Gods woonplaats is onder de mensen, hij zal bij hen wonen. Zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal als hun God bij hen zijn. Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen. Er zal geen dood meer zijn, geen rouw, geen jammerklacht, geen pijn, want wat er eerst was is voorbij'."

Is dat niet waar alle mensen naar verlangen?

Christenen zijn heel progressief. Ze kijken vol verlangen vooruit.

Ze leven uit de Heilige Geest.

Maar, ja, wat hebben we daar nú aan?

Heel veel.

Ik vertelde u al eens over mijn nichtje.

Op een dag komt haar zoontje thuis uit school: hij heeft hoofdpijn. Hij was toen 7 jaar.

Na onderzoek blijkt dat er een tumor in zijn hoofd zit.
Er volgen meer onderzoeken en uiteindelijk een zware operatie.
Maar het lukt: artsen kunnen de tumor wegnemen.
Maar een tijd later keren dezelfde klachten terug. De kanker is teruggekomen. En ook al uitgezaaid.
De artsen kunnen niets meer doen. Hij is dan 11 jaar.
Tijdens zijn ziekte is hij ook een keer jarig.
Hij trakteert op school. En de kinderen zingen voor hem.
Maar, ja, ze weten dan al, dat Pieter niet meer beter wordt. Dus ze kunnen moeilijk zingen "Lang zal hij leven". Wat nu.
Dan zeg er eentje: "Dan zingen we toch 'Eeuwig zal hij leven!!'".
Na maanden van hoop en vrees, van bidden en wanhoop overlijdt hij in de armen van zijn moeder.
U kunt zich wel iets voorstellen bij het verdriet.

Een paar jaar later wordt zij op TV geïnterviewd door Henk Binnendijk.
Hij vraagt naar het proces. Het meeleven. De pijn.
Dan vraagt hij: "Zou je je zoontje weer terug willen?".
En dan zegt ze dit: eerst wel. Natuurlijk. Het gemis is zo groot.
Maar nu denk ik vaak: mijn zoontje heeft het nu goed. Hij is verlost. Hij is in het licht bij God.
Ik heb me omgedraaid in mijn verdriet: eerst keek ik vaak terug. Keek naar foto's van hem. Miste hem zo erg. En iedere dag die voorbij ging was een dag verder bij hem vandaan.
Maar nu heb ik mij omgekeerd. Naar de toekomst.
Ik kijk nu vol verlangen uit naar de dag, dat Jezus terugkomt en zijn Koninkrijk vol leven op een nieuwe aarde zal laten afdalen. En iedere dag die nu voorbij gaat is een dag dichterbij de dag, dat ik hem weer zal zien.

In het boekje heeft Ronald Westerbeek het dan over het 'Denken vanuit de achteruitkijkspiegel'.
Je zit in je auto en je probeert te sturen, terwijl je alleen maar in je achteruitkijkspiegel kijkt.
Je ziet niet wat er voor je is. Wat op je afkomt.
Dat is vragen om ongelukken. Dan loop je achter de verkeerde feiten aan.
Zo kun je ook in je leven alleen maar kijken naar vroeger. De kerk van vroeger. Het Nederland van vroeger. Het werk wat je deed. De mensen die je mist.
Maar daarmee mis je de diepe troost, die Jezus ons geeft in het Onze Vader: Hij gaat het leven genezen. Er komt een nieuwe wereld. En die wordt gelukkig niet door mensen uitgedacht. Die is geen product van onze cultuur of wijsheid: die komt van God.

"Want van u is het Koninkrijk.....".
Wat heb je daar nu aan?
Want we bidden dat wel mooi "Uw Koninkrijk kome", maar wat merk je daar nú van?
Ik hoor over christenen, die worden vervolgd, in de gevangenis gegooid en zelfs gedood. Ik hoor over ziekte. Ik zie de kerken in Nederland leeglopen.
Daar vertelt Jezus een gelijkenis over.
Hij vertelt: "Het is met het Koninkrijk van de hemel als met een mens, die goed zaad uitzaaide op zijn akker".
En je spitst je oren: het gaat over het Koninkrijk!!! Daar kun je dus iets van zien!!!
Wat?!!!
Ja, dat valt eerst misschien wat tegen.
Hij vertelt over een zaaier. Een akker. Over graan, dat wuift in de wind. Over een mosterdzaadje.
Dat verwacht je niet. Als je over een Koninkrijk hoort, dan verwacht je het verhaal van een sterke koning. Een koning met een paleis en paarden en een sterk leger. Een leger dat vijanden verslaat.
Maar het gaat over een zaaier.
Heel kwetsbaar. Machteloos bijna.

Want je moet maar afwachten wat er van dat zaad terecht komt. Een storm, een hagelbui, een brand, en alles is weg. De oogst verwoest. Nogal kwetsbaar.

Het wordt nog erger.

Want Jezus vertelt, dat er in de nacht een vijand komt en die zaait stiekem onkruid tussen het graan. Al die zaadkorrels gaan wortel schieten en komt boven de grond.

Toen het vrucht begon te dragen zagen de knechten dat opeens: ze keken naar het gewas en zeiden: 'Hier klopt iets niet!! Dit is onkruid! Hoe kan dat?'

En ze gaan naar hun heer en vragen hem: 'Wat voor zaad heeft u eigenlijk gezaaid?'

Die heer weet dat hij goed zaad gezaaid heeft en zegt: 'Dit moet een vijand gezaaid hebben. Een concurrent'.

De knechten komen dan met het enige goede voorstel: "Zullen we dat onkruid er dan meteen maar uittrekken?!!".

Zij weten: onkruid groeit harder dan het goede graan. De wortels zullen alle water opzuigen en het goede graan zal verdrogen en sterven. Zoals in onze tijd boeren hun land tegen onkruid en ongedierte beschermen door goed onkruid te wieden of door chemische bestrijdingsmiddelen.

Maar: die heer wil dat niet.

Waarom niet?

Omdat hij bang is dat ze dan niet alleen het onkruid eruit trekken, maar ook het goede graan. Want de wortels van het onkruid woekeren en zijn in de grond helemaal met de wortels van het goede graan vervlochten. Daar komt nog iets bij. Iets heel belangrijks.

Het onkruid waar Jezus over spreekt is niet zomaar onkruid. Het is Dolik.

Ook wel raaigras genoemd. Het is echt onkruid. Giftig onkruid.

In sommige talen heet het 'leugenkoren'.

Dat komt omdat het heel erg veel op graan lijkt. In het begin zie je het verschil gewoon niet.

Weet je wanneer je het verschil ziet?

Als het volgroeid is. Bij de oogst. Want het graan heeft mooie volle korrels in de halmen. Vrucht.

Dolik niet: dat heeft geen vrucht.

Dat is het verschil en dat zie je pas bij de oogst.

Daarom zegt die heer: laat de akker met rust! Laat beide opgroeien tot de oogst. Dán pas mag je het Dolik scheiden van het graan. Het graan mag je binnenhalen en het onkruid verbranden.

Het verschil zit in de vrucht.

Zo groeit Gods wereld naar het einde toe. Naar de dag dat Jezus terugkomt en als Koning zijn Koninkrijk laat afdalen.

Tot die tijd leven we in een wereld waar goede en slechte mensen, gelovige en ongelovige mensen, naast elkaar leven. Waar het evangelie van de Koning rondgaat en wordt gezaaid. En waar de Boze, de vijand, ook nog zijn leugens zaait. Een wereld die erg mooi kan zijn en waar mensen werken voor vrede, vluchtelingen helpen, opkomen voor het milieu. Maar ook een wereld waarin drugshandel en vrouwenhandel woekeren als giftig Dolik.

Een tijd van kiezen. Een tijd om te zoeken en te vinden. Om je te bekeren. Om vrucht te dragen.

Want dat is het verlangen van Jezus.

Petrus schrijft in zijn brief: "De HERE is niet traag met het nakomen van zijn belofte (van de wederkomst), zoals sommigen menen; hij heeft alleen maar geduld met u, omdat hij wil, dat iedereen tot inkeer komt en niemand verloren gaat".

Het is de tijd van het geduld van God.

De God, die niet wil dat mensen verloren gaan, maar hun hart voor hem openen en leven.

Want dat kan.

Dat gebeurt!

Denk aan de vrouw uit Samaria.

Volgens de mensen in die dagen was zij duidelijk onkruid. Een slechte, overspelige vrouw. Slecht voorbeeld voor de kinderen. Als het aan hen lag was zij allang als giftig onkruid uit de grond getrokken.

Tot zij Jezus tegenkwam.

En Jezus plantte een korrel graan in haar hart. Hij zag haar. Sprak met haar. Toonde zijn liefde.

Hij goot levend water in haar hart.

En zij bloeide open. Ging geloven. Sprak over deze Jezus.

Gelukkig maar, dat Jezus haar niet al als giftig onkruid uit de grond had getrokken!

En geldt dat niet voor de meesten van ons?

Nog één gedachte tot slot.

Waarom doet Jezus dit zo?

Als Hij toch koning is, laat dan aan alle kwaad en aan de macht van de Boze in deze wereld een einde maken! Waarom nog al dat lijden?

Dat zit in dat woordje "vrucht".

Het gaat God om vrucht.

En vrucht groeit van binnenuit.

Je kunt namelijk op twee manieren groeien: van buitenaf en van binnenuit. Mechanisch of organisch. Je kunt een stapel stenen laten groeien.

Maar dat doe je van buitenaf. Die stenen zelf willen en weten niets. Jij stapelt ze op elkaar. Het is een vorm van dwang.

Een bloem of een korenaar of een mens, die groeien van binnenuit.

Vrucht groeit van binnenuit. Een bloem trek je niet uit de grond. Die groeit vanzelf. Als er maar voldoende water en zonlicht bij komt. Je groeit omdat je daar zelf voor kiest. Met je hart.

Zo groeien ook wij van binnenuit. God legt het zaadje van het geloof in ons hart. Hij vertelt over zijn liefde voor de wereld en over de nieuwe wereld die komt. Over Jezus, de grote Koning, die voor jou stierf aan een kruis. Over die zaaier.

En wat doe jij nu met deze woorden?

Sluit je je hart of open je je hart juist? Groei je door de Geest in liefde en zelfbeheersing? In zorg voor de vluchteling of de arme? In liefde voor God? Of leef je vooral voor jezelf?

Door de tijd komt eruit wat er in je zit.

In Openbaring 22 staat het zo: "Wie onheil aanricht zal nog meer onheil aanrichten. En wie onrein is zal nog onreiner worden. Wie goed doet zal nog meer goed doen en wie heilig is zal nog heiliger worden".

"Want van u is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid".

Daar loopt ons gebed op uit. Op een lofverheffing.

Daar loopt onze geschiedenis op uit: op miljarden mensen voor de troon van God, die roepen "Heilig, heilig, heilig is God, de Heer, de Almachtige, die is en die was en die komt! ... U komen alle lof, eer en macht toe, Heer, onze God, want u hebt alles geschapen: uw wil is de oorsprong van alles wat er is".

Wat zou het mooi zijn, als wij daar straks ook staan!

Amen.